TEISINGUMO TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2010 m. balandžio 15 d.*

Byloje C-511/08

dėl *Bundesgerichtshof* (Vokietija) 2008 m. spalio 1 d. Nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2008 m. lapkričio 25 d., pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Handelsgesellschaft Heinrich Heine GmbH

prieš

Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen eV,

TEISINGUMO TEISMAS (ketvirtoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas J.-C. Bonichot, teisėjai C. Toader (pranešėja), C. W. A. Timmermans, P. Kūris ir L. Bay Larsen,

* Proceso kalba: vokiečių.

generalinis advokatas P. Mengozzi,
posėdžio sekretorė R. Şereş, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2009 m. spalio 29 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— *Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen eV*, atstovaujamos *Rechtsanwalt* K. Haase,

— Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos M. Lumma ir S. Unzeitig,

— Ispanijos vyriausybės, atstovaujamos J. Rodríguez Cárcamo,

— Austrijos vyriausybės, atstovaujamos C. Pesendorfer,

— Portugalijos vyriausybės, atstovaujamos L. Inez Fernandes ir H. Almeida,

— Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos W. Wils ir H. Krämer,

susipažinęs su 2010 m. sausio 28 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 1997 m. gegužės 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 97/7/EB dėl vartotojų apsaugos, susijusios su nuotolinės prekybos sutartimis (OL L 144, p. 19; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 3 t., p. 319), 6 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos antro sakinio ir 2 dalies išaiškinimo.

2 Šis prašymas buvo pateiktas nagrinėjant ginčą tarp *Handelsgesellschaft Heinrich Heine GmbH* (toliau – *Heinrich Heine GmbH*) ir *Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen eV* (toliau – *Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen*) dėl prekės pristatymo išlaidų priskyrimo vartotojams, šiems atsisakius sutarties nuotolinės prekybos sutarčių atveju.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisės aktai

3 Direktyvos 97/7 4 konstatuojamojoje dalyje numatyta:

„kadangi diegiamos naujos technologijos praplečia vartotojų galimybes sužinoti apie pasiūlymus pirkti ir pateikti užsakymus visoje Bendrijoje; kadangi kai kurios valstybės narės jau ėmėsi įvairių nesuderintų priemonių vartotojams, kurie naudojasi nuotolinės prekybos paslaugomis, apsaugoti, o tai turi neigiamos įtakos <...> bendrovių konkurencijai [vidaus rinkoje]; kadangi Bendrijai būtina nustatyti minimalias taisykles, bendras visoms jos valstybėms."

4 Direktyvos 97/7 14 konstatuojamojoje dalyje įtvirtinta:

„kadangi prieš sudarydami sutartį vartotojai iš esmės neturi galimybių pamatyti prekių ir įvertinti teikiamų paslaugų pobūdžio; kadangi, jeigu direktyvoje nenurodyta priešingai, turi būti numatyta teisė atsisakyti sutarties; kadangi, [kad ši teisė būtų ne paprastas formalumas], jeigu teise pasinaudojama, [galimas] sutarties atsisakymo išlaidas padengia sutarties atsisakantys vartotojai, tačiau jos negali viršyti tiesioginių prekių grąžinimo [išlaidų]; kadangi ši sutarties atsisakymo teisė nepažeidžia vartotojų teisių, kurias suteikia nacionaliniai įstatymai, ypač gavus sugadintas prekes ar

nekokybiškas paslaugas arba prekes ar paslaugas, neatitinkančias jų aprašymo pasiūlyme; kadangi valstybės narės pačios nustato kitas sutarties atsisakymo teisės įgyvendinimo sąlygas ir tvarką.“

5 Šios direktyvos 4 straipsnio „Išankstinė informacija“ 1 dalyje nustatyta:

„Prieš sudarant bet kokią nuotolinės prekybos sutartį, vartotojui suteikiama tokia informacija:

<...>

c) prekių ar paslaugų kaina, įskaitant visus mokesčius;

d) jei reikia, pristatymo kaina;

<...>“

6 Pagal tos pačios direktyvos 6 straipsnio „Sutarties atsisakymo teisė“ 1 ir 2 dalis:

„1. Kiekviena nuotolinės prekybos sutartis numato mažiausiai septynių darbo dienų terminą, per kurį vartotojas gali atsisakyti sutarties, nenurodydamas priežasties, ir jam [nėra] taikoma nuobauda. Vienintelis vartotojo mokestis, jam atsisakius sutarties, gali būti tiesioginės prekių grąžinimo išlaidos.

<...>

2. Jeigu vartotojas, remdamasis šiuo straipsniu, pasinaudoja sutarties atsisakymo teise, tiekėjas privalo grąžinti vartotojo įmokėtas sumas be jokio papildomo mokesčio. Vienintelis galimas vartotojo mokestis [jam atsisakius sutarties,] yra tiesioginės prekių grąžinimo išlaidos. Sumos turi būti grąžintos kuo greičiau, bet ne vėliau kaip per 30 dienų.“

7 Vadovaujantis šios direktyvos 14 straipsniu „Minimalios sąlygos“:

„Valstybės narės, siekdamos geriau apsaugoti vartotojus, šios direktyvos taikymo srityje gali įvesti ar toliau taikyti griežtesnes nuostatas, neprieštaraujančias (EB) Sutarčiai. Tokiomis nuostatomis, atsižvelgiant į Sutartį, dėl bendrų interesų gali būti draudžiama pagal nuotolinės prekybos sutartis parduoti tam tikras prekes arba paslaugas, ypač medicinos produktus, tų valstybių teritorijoje.“

Nacionalinės teisės aktai

8 Ieškinių dėl veiksmų nutraukimo vartotojų teisių ir kitų pažeidimų atvejais įstatymo (*Gesetz über Unterlassungsklagen bei Verbraucherrechts- und anderen Verstößen*) 2 straipsnyje numatyta:

„1. Asmeniui, kuris pažeidžia nuostatas, skirtas apsaugoti vartotojus (įstatymus dėl vartotojų apsaugos), kitaip nei taikant Bendrąsias prekybos sąlygas arba remiantis jose nustatytomis rekomendacijomis, gali būti nurodyta nutraukti tam tikrus veiksmus siekiant apginti vartotojų interesus. Jei pažeidimus komercinėje įmonėje padaro darbuotojas ar kitas įgaliotasis asmuo, reikalavimas nutraukti veiksmus taip pat taikomas ir įmonės savininkui.

2. Pagal šią nuostatą „įstatymai dėl vartotojų apsaugos“ yra:

1. Civilinio kodekso [*Bürgerliches Gesetzbuch*, toliau – BGB] nuostatos, taikomos <...> nuotolinės prekybos sutartims tarp prekybininko ir vartotojo <...>

<...>“

9 BGB 312d straipsnio „Atsisakymo ir grąžinimo teisė nuotolinės prekybos sutarčių atvejais“ 1 dalyje nustatyta:

„1. Nuotolinės prekybos sutarties atveju vartotojas turi atsisakymo teisę pagal 355 straipsnį. Vietoj atsisakymo teisės prekių tiekimo sutarčių atveju vartotojui gali būti suteikta grąžinimo teisė pagal 356 straipsnį.“

10 Pagal BGB 346 straipsnį „Sutarties atsisakymo pasekmės“:

„1. Jei viena sutarties šalis remiasi sutarties ar įstatymo nuostata dėl sutarties atsisakymo, atsisakius sutarties turi būti grąžinta tai, kas suteikta, ir faktiškai gauta nauda.

2. Vietoj grąžinimo skolininkas privalo sumokėti kompensaciją, jeigu:

1) grąžinimas neįmanomas dėl to, kas įsigyta, pobūdžio;

2) jis gautą daiktą sudėvėjo, perleido, suvaržė, perdirbo ar pertvarkė;

3) gauto daikto būklė pablogėjo arba daiktas dingo; netaikoma, jei daiktas susidėvi dėl įprasto naudojimo.

Jei sutartyje numatyta priešpriešinė paslauga, į ją turi būti atsižvelgta apskaičiuojant kompensaciją; jei kompensacija mokėtina už naudą, gautą iš paskolos, gali būti pateikti įrodymai, jog naudos vertė buvo mažesnė.

3. Pareigos kompensuoti nėra:

1) jei trūkumas, kuriuo grindžiamas sutarties atsisakymas, atsirado tik daiktą perdirbant ar pertvarkant;

2) jei kreditorius atsakingas už daikto būklės pablogėjimą ar dingimą, arba jeigu žala būtų atsiradusi ir daiktui esant jo žinioje;

3) įstatyme numatytos teisės atsisakyti sutarties atveju, jei daikto būklė pablogėjo ar daiktas dingo, kai jį turėjo teisių turėtojas, nors šis elgėsi taip pat rūpestingai, kaip ir tvarkydamas savo reikalus.

Papildomas praturtėjimas turi būti grąžintas.“

11 BGB 347 straipsnio „Naudojimas atsisakius sutarties“ 2 dalyje įtvirtinta:

„Jei skolininkas gražina daiktą, sumoka kompensaciją arba jei pareiga sumokėti tokią kompensaciją neatsiranda pagal 346 straipsnio 3 dalies 1 ar 2 punktus, turi būti atlygintos jo patirtos būtinos išlaidos. Visos kitos išlaidos turi būti atlygintos, jei dėl jų kreditorius praturtėjo.“

12 Pagal BGB 355 straipsnio „Atsisakymo teisė vartojimo sutarčių atveju“ 1 dalį:

„1. Jeigu vartotojui įstatymu suteikiama teisė atsisakyti sutarties pagal šią nuostatą, su sutarties sudarymu susijęs valios išreiškimas jo nebesaisto, jeigu jis atsisakė sutarties per nustatytą terminą. Sutarties atsisakymo nereikia pagrįsti, jis išreiškiamas pardavėjui žodžiu arba raštu, arba grąžinant daiktą per dvi savaites; terminas laikomas nepraleistu laiku išsiuntus daiktą.“

13 BGB 356 straipsnio „Grąžinimo teisė vartojimo sutarčių atveju“ 1 dalyje įtvirtinta:

„Jeigu įstatyme aiškiai nustatyta, 355 straipsnyje numatyta grąžinimo teisė sutartyje gali būti pakeista neribota teise atsisakyti sutarties, jeigu sutartis sudaryta remiantis prekių katalogu. Šiuo tikslu būtina, kad:

1) prekių kataloge būtų nurodyta aiški informacija apie teisę atsisakyti sutarties;

2) nesant prekybininko, vartotojas būtų galėjęs išsamiai susipažinti su prekių katalogu ir

3) vartotojo teisė atsisakyti sutarties būtų numatyta raštu.“

14 Pagal BGB 357 straipsnį „Atsisakymo ir grąžinimo teisinės pasekmės“:

„1. Jeigu nenustatyta kitaip, nuostatos dėl įstatyme numatytos teisės atsisakyti sandorio analogiškai taikomos atsisakymo ir grąžinimo teisėms. 286 straipsnio 3 dalis atitinkamai taikoma pareigai grąžinti mokėjimus pagal šią nuostatą; ten numatytas terminas prasideda vartotojui pareiškus apie sutarties atsisakymą arba daikto grąžinimą. Šiuo atveju terminas vartotojo grąžinimo pareigos atžvilgiu prasideda padarius pareiškimą, o pardavėjo grąžinimo pareigos atveju – gavus pareiškimą.

<...>

3. Nukrypstant nuo 346 straipsnio 2 dalies pirmo sakinio 3 punkto, vartotojas turi sumokėti kompensaciją už daikto pablogėjimą dėl jo naudojimo pagal paskirtį, jei ne

vėliau kaip sudarant sutartį jam žodžiu arba raštu buvo pranešta apie šią teisinę pasekmę ir galimybę jos išvengti. Tai netaikoma, jeigu pablogėjimas susijęs vien su daikto patikrinimu. 346 straipsnio 3 dalies pirmo sakinio 3 punktas netaikomas, jeigu vartotojui buvo tinkamai pranešta apie jo teisę atsisakyti sutarties arba jis apie tai sužinojo kitaip.

4. Kitos reikalavimo teisės neatsiranda.“

15 BGB 448 straipsnio „Perdavimo ir panašios išlaidos“ 1 dalyje įtvirtinta:

„Pardavėjas padengia perdavimo išlaidas, o pirkėjas – priėmimo ir daikto siuntimo į kitą vietą nei sutarties įvykdymo vieta išlaidas.“

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

16 Bendrovė *Handelsgesellschaft Heinrich Heine* verčiasi prekyba paštu. Šios bendrovės Bendrosiose prekybos sąlygose numatyta, kad vartotojas už prekių pristatymą moka fiksuotą 4,95 euro siuntimo išlaidų mokestį. Atsisakius sutarties tiekėjas šios sumos negrąžina.

17 *Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen*, pagal Vokietijos teisę įsteigta vartotojų teisių gynimo asociacija, pareiškė ieškinį *Handelsgesellschaft Heinrich Heine*, kuriuo siekiama, kad jai būtų uždrausta priskirti vartotojui prekių pristatymo išlaidas šiam atsisakius sutarties.

18 Pirmosios instancijos teismas patenkino *Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen* reikalavimą.

19 *Oberlandesgericht Karlsruhe* atmetė *Handelsgesellschaft Heinrich Heine* dėl šio sprendimo pateiktą apeliacinį skundą.

20 Gavęs *Handelsgesellschaft Heinrich Heine* kasacinį skundą, *Bundesgerichtshof* konstatavo, kad pagal Vokietijos teisę pirkėjui nėra aiškiai suteikiama teisė į užsakytos prekės pristatymo išlaidų grąžinimą.

21 Tačiau, šio teismo teigimu, jeigu Direktyvą 97/7 reikėtų suprasti kaip draudžiančią prekių pristatymo išlaidas priskirti vartotojui šiam atsisakius sutarties, reikšmingos BGB nuostatos turėtų būti aiškinamos taip, kad atitiktų šią direktyvą, t. y. kad tiekėjas tokiu atveju privalo atlyginti tokias vartotojo išlaidas.

22 Vis dėlto, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nuomone, jis negali užtikrintai nurodyti, kaip reikia aiškinti šią direktyvą ir ypač jos 6 straipsnio 1 ir 2 dalis.

23 *Bundesgerichtshof* šiuo atžvilgiu pateikia keletą argumentų, kurie galėtų patvirtinti nuomonę, jog ši direktyva nedraudžia tokių teisės aktų, kokie nagrinėjami pagrindinėje byloje.

24 Visų pirma Direktyvos 97/7 6 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos antrame sakinyje ir 2 dalies antrame sakinyje versijoje vokiečių kalba esanti formuluotė „jam atsisakius sutarties“ („infolge der Ausübung seines Widerrufsrechts“) gali reikšti, kad šios nuostatos susijusios tik su sutarties atsisakymo išlaidomis ir neapima sutarties atsisakymo momentu jau patirtų prekės pristatymo išlaidų. Šios direktyvos versijos kitomis kalbomis, ypač anglų ir prancūzų, gali patvirtinti tokį aiškinimą.

25 Antra, remiantis šios direktyvos 6 straipsnio 2 dalies pirmu sakiniu neatmetama galimybė, kad sutarties atsisakymo atveju tiekėjas gaus kompensaciją, atitinkančią paslaugų, kuriomis pasinaudojo vartotojas ir kurios negali būti gražintos natūra, vertę. Taigi šį straipsnį atitiktų aiškinimas, kad prekės tiekimas yra paslauga, už kurią vartotojas tiekėjui turi sumokėti pristatymo išlaidas atitinkančią vertę, ir dėl to tiekėjo grąžintina suma atitinkamai sumažėja.

26 Trečia, negalima užtikrintai teigti, kad būtent Direktyvos 97/7 14 konstatuojamojoje dalyje nurodytas vartotojo apsaugos tikslas įpareigoja grąžinti prekės pristatymo išlaidas. Iš tiesų įprastai apsipirkdamas vartotojas patiria atvykimo į parduotuvę išlaidų, be to, jis tam sugaišta laiko.

27 Šiomis aplinkybėmis *Bundesgerichtshof* nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui tokį prejudicinį klausimą:

„Ar Direktyvos [97/7] 6 straipsnio 1 dalies [pirmos pastraipos] antras sakinys ir 2 dalis turi būti aiškinami taip, kad jie draudžia nacionalinės teisės nuostatas, pagal kurias prekių pristatymo išlaidos gali tekti vartotojui ir tuomet, kai jis atsisakė sutarties?“

Dėl prejudicinio klausimo

Teisingumo Teismui pateiktos pastabos

28 *Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen*, Ispanijos, Austrijos ir Portugalijos vyriausybės bei Europos Bendrijų Komisija mano, kad Direktyvos 97/7 6 straipsnio nuostatos draudžia nacionalinės teisės nuostatas, pagal kurias tiekėjas prekių pristatymo išlaidas gali priskirti vartotojui tuomet, kai jis atsisakė sutarties.

29 Visų pirma Direktyvos 97/7 6 straipsnio 2 dalies pirmame sakinyje esanti formuluotė „vartotojo įmokėtas sumas“ turi būti aiškinama plačiai ir apimti visas vartotojo tiekėjui sumokėtas sumas, susijusias su sutarties vykdymu, įskaitant ir prekių pristatymo išlaidas.

30 Be to, šios direktyvos 6 straipsnio 1 ir 2 dalyse numatyta, kad vartotojui atsisakius sutarties jam gali tekti tik tiesioginės prekių grąžinimo išlaidos. Todėl kitos išlaidos, ypač susijusios su prekių pristatymu, negali būti jam priskirtos.

31 Galiausiai reikėtų grąžinti vartotojo patirtas papildomos tiekėjo paslaugos, t. y. prekių pristatymo, išlaidas, nes, vartotojui atsisakius sutarties, ši paslauga, skirta apsaugoti vartotoją nuo rizikos, susijusios su tuo, kad praktiškai neįmanoma apžiūrėti prekių prieš sudarant nuotolinės prekybos sutartį, tampa nebereikalinga.

32 Vokietijos vyriausybė, priešingai, tvirtina, kad Direktyvos 97/7 6 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos antro sakinio ir 2 dalies nuostatos turi būti aiškinamos kaip nesudarančios kliūčių nacionalinės teisės nuostatoms, pagal kurias prekių pristatymo išlaidos gali tekti vartotojui, šiam atsisakius sutarties.

33 Ši vyriausybė iš esmės teigia, kad Direktyva 97/7 nereglamentuoja, kam tenka pristatymo išlaidos, vartotojui atsisakius sutarties. Todėl šį klausimą apima „kitos sutarties atsisakymo teisės įgyvendinimo sąlygos ir tvarka“, kurias nustato pačios valstybės narės, kaip tai numatyta šios direktyvos 14 konstatuojamojoje dalyje.

34 Ta pati vyriausybė mano, kad vartotojo „įmokėtų sumų“ grąžinimas šios direktyvos 6 straipsnio 2 dalies pirmo sakinio prasme apima tik pagrindinę paslaugą, konkrečiai tariant, vartotojo sumokėtą kainą.

35 Direktyva 97/7 atskiria išlaidas, atsiradusias pasinaudojant teise atsisakyti sutarties, kurios patiriamos įgyvendinant šią teisę, nuo kitų sutarties sudarymo ar vykdymo išlaidų. Šiuo atžvilgiu šios direktyvos 6 straipsnio 2 dalies antras sakinys apima tik su teisės atsisakyti sutarties įgyvendinimu susijusias išlaidas, o kitoms su sutartimi susijusioms išlaidoms taikoma tvarka minėtoje direktyvoje nėra suderinta. Be to, pristatymo išlaidos atsiranda anksčiau nei įgyvendinama teisė atsisakyti sutarties ir nepriklausomai nuo jos. Todėl kiekviena valstybė narė savo vidaus teisėje turi nustatyti, kam priskirti šias išlaidas.

36 Kalbant apie Direktyvos 97/7 6 straipsniu siekiamus tikslus, pažymėtina, kad Vokietijos vyriausybė tvirtina, jog šis straipsnis, žinoma, skirtas kompensuoti trūkumą, susijusį su tuo, jog vartotojas negali patikrinti prekės prieš sudarydamas sutartį. Vis dėlto iš šių tikslų nematyti nieko, kas leistų visiškai pakeisti sutartinius santykius.

37 Be to, aplinkybė, jog vartotojas turi padengti pristatymo išlaidas, negali jam sutrukdyti atsisakyti sutarties. Iš tikrųjų, pirma, prieš sudarant sutartį jis informuojamas apie tokių išlaidų dydį. Antra, sprendimas nutraukti sutartį nepriklauso nuo šių išlaidų buvimo, nes jos jau patirtos.

Teisingumo Teismo atsakymas

Pirminės pastabos

38 Visų pirma reikia priminti, jog iš Direktyvos 97/7 4 konstatuojamosios dalies išplaukia, kad ja siekiama nustatyti tik minimalias Europos Sąjungoje bendras taisykles nuotolinės prekybos sutarčių srityje.

39 Konkrečiai kalbant, šios direktyvos 6 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos pirmame sakinyje vartotojui pripažįstama teisė atsisakyti sutarties, kurią jis gali įgyvendinti per nustatytą terminą, nenurodydamas priežasties, ir už tai jam netaikoma nuobauda.

40 Dėl teisinių sutarties atsisakymo pasekmių reikia nurodyti, kad remiantis Direktyvos 97/7 6 straipsnio 2 dalies pirmu ir antru sakiniais „tiekėjas privalo grąžinti vartotojo įmokėtas sumas be jokio papildomo mokesčio. Vienintelis galimas vartotojo mokestis [jam atsisakius sutarties] yra tiesioginės prekių grąžinimo išlaidos“.

41 Vis dėlto iš šios direktyvos 14 konstatuojamosios dalies išplaukia, kad teisinės sutarties atsisakymo pasekmės nėra visiškai suderintos, todėl valstybės narės pačios „nustato kitas sutarties atsisakymo teisės įgyvendinimo sąlygas ir tvarką“.

Dėl formuluotės „vartotojo įmokėtos sumos“ aiškinimo

42 Pagrindinėje byloje kyla klausimas, ar Direktyvos 97/7 6 straipsnio 1 ir 2 dalyse reglamentuojamas prekių pristatymo išlaidų priskyrimas tuo atveju, kai vartotojas atsisako sutarties, ar, priešingai, tai turi nustatyti valstybės narės.

43 Šiuo atžvilgiu reikia konstatuoti, kad pagal šios direktyvos 6 straipsnio 2 dalies pirmo sakinio formuluotę tiekėjas bendrai įpareigojamas, vartotojui atsisakius sutarties,

grąžinti visas pastarojo vykdant sutartį įmokėtas sumas, nesvarbu, kokiu pagrindu jos sumokėtos.

44 Priešingai nei teigia Vokietijos vyriausybė, nei iš Direktyvos 97/7 6 straipsnio nuostatų formuluočių, nei iš jų bendros sistemos neišplaukia, kad žodžiai „įmokėtos sumos“ turi būti aiškinami kaip nurodantys tik vartotojo sumokėtą kainą, neįskaitant jo patirtų išlaidų.

45 Iš tiesų Direktyvoje 97/7, atsižvelgiant į jos 4 straipsnį, skirtumas tarp prekės kainos ir pristatymo išlaidų daromas tik tada, kai kalbama apie informaciją, kurią tiekėjas suteikia vartotojui prieš sudarant sutartį. Tačiau, kalbant apie teisines sutarties atsisakymo pasekmes, šioje direktyvoje toks skirtumas nedaromas ir todėl ji taikoma visoms vartotojo tiekėjui sumokėtoms sumoms.

46 Šį aiškinimą taip pat patvirtina pati frazės „vienintelis galimas vartotojo mokestis“ formuluotė, vartojama minėtos 2 dalies antrame sakinyje, siekiant apibrėžti „tiesiogines prekių grąžinimo išlaidas“. Kaip pažymėjo generalinis advokatas savo išvados 32 punkte, žodžiai „vienintelis <...> mokestis“ reiškia, kad šią nuostatą reikia aiškinti siaurai, ir parodo, jog ši išimtis yra vienintelė.

47 Todėl atsižvelgiant į visa, kas pasakyta, matyti, kad Direktyvos 97/7 6 straipsnio 2 dalies pirmame sakinyje esantys žodžiai „įmokėtos sumos“ apima visas sumas, kurias vartotojas sumokėjo dėl sutarties atsiradusioms išlaidoms padengti, nebent šios direktyvos 6 straipsnio 2 dalies antras sakinys būtų išaiškintas kitaip.

Dėl frazės „jam atsisakius sutarties“ aiškinimo

48 Kaip buvo priminta šio sprendimo 35 punkte, Vokietijos vyriausybė taip pat tvirtina, kad Direktyvos 97/7 6 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos antrame sakinyje ir 2 dalies antrame sakinyje esanti frazė „jam atsisakius sutarties“ reiškia ne visas vartotojo patirtas išlaidas, o tik tas, kurios susijusios su jo teisės atsisakyti sutarties įgyvendinimu. Todėl šios nuostatos reglamentuoja tik dėl sutarties atsisakymo atsiradusių išlaidų klausimą.

49 Pirmiausia reikia konstatuoti, kad pagal tam tikras kalbines versijas šios direktyvos 6 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos antro sakinio ir 2 dalies antro sakinio formuluotė gali būti aiškinama arba kaip apimanti tik išlaidas, atsiradusias įgyvendinus teisę atsisakyti sutarties ar dėl šio įgyvendinimo, arba visas išlaidas, patirtas dėl sutarties sudarymo, vykdymo ar nutraukimo, kurias galima priskirti vartotojui, jei šis atsisako sutarties.

50 Kaip pažymėjo generalinis advokatas savo išvados 41 punkte, net jeigu Direktyvos 97/7 versijose vokiečių, anglų ir prancūzų kalbomis atitinkamai vartojami žodžiai „infolge“, „because of“ ir „en raison de“, tos pačios direktyvos versijose kitomis kalbomis, ypač ispanų ir italų, panašūs terminai nevartojami, o tik nurodomas vartotojas, įgyvendinantis savo teisę atsisakyti sutarties.

51 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką būtinybė Sąjungos direktyvas aiškinti vienodai neleidžia, esant abejonių, nuostatos teksto nagrinėti atskirai ir reikalauja, kad jis būtų aiškinamas ir taikomas atsižvelgiant į versijas kitomis oficialiosiomis kalbomis (šiuo klausimu žr. 1998 m. balandžio 2 d. Sprendimo *EMU Tabac ir kt.*, C-296/95, Rink. p. I-1605, 36 punktą; 1998 m. birželio 17 d. Sprendimo *Mecklenburg*, C-321/96,

Rink. p. I-3809, 29 punktą; 2008 m. lapkričio 20 d. Sprendimo *Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods Trading*, C-375/07, Rink. p. I-8691, 46 punktą bei 2009 m. rugsėjo 10 d. Sprendimo *Eschig*, C-199/08, Rink. p. I-8295, 54 punktą). Be to, esant neatitikimų tarp įvairių kalbinių Sąjungos teksto versijų, nagrinėjama nuostata turi būti aiškinama atsižvelgiant į bendrą reglamentavimo, kurio dalis ji yra, sistemą ir tikslą (žr. 2000 m. kovo 9 d. Sprendimo *EKW ir Wein & Co*, C-437/97, Rink. p. I-1157, 42 punktą; 2007 m. spalio 4 d. Sprendimo *Schutzverband der Spirituosen-Industrie*, C-457/05, Rink. p. I-8075, 18 punktą bei 2008 m. spalio 9 d. Sprendimo *Sabatauskas ir kt.*, C-239/07, Rink. p. I-7523, 39 punktą).

52 Reikia konstatuoti, kad Direktyvos 97/7 6 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos antro sakinio ir 2 dalies antro sakinio aiškinimas, pagal kurį šios nuostatos apima visas išlaidas, patirtas dėl sutarties sudarymo, vykdymo ar nutraukimo, kurias galima priskirti vartotojui, jei šis atsisako sutarties, atitinka šios direktyvos bendrą sistemą ir tikslą.

53 Iš tiesų, pirma, tokį aiškinimą patvirtina aplinkybė, kad net Direktyvos 97/7 kalbinėse versijose, kuriose 6 straipsnyje vartojamas žodis „dėl“ ar kitas panašus terminas, šios direktyvos 14 konstatuojamojoje dalyje minimos išlaidos, kurias „padengia sutarties atsisakantys vartotojai“. Iš to išplaukia, kad, priešingai nei teigia Vokietijos vyriausybė, direktyvos 1 dalies pirmos pastraipos antras sakinys ir 2 dalies antras sakinys apima visas su sutartimi susijusias išlaidas, o ne tik tas, kurios atsiranda įgyvendinus teisę atsisakyti sutarties ar dėl šio įgyvendinimo.

54 Antra, kalbant apie Direktyvos 97/7 6 straipsnio tikslą, reikia pažymėti, kad jos 14 konstatuojamojoje dalyje nustatytu draudimu vartotojui priskirti dėl sutarties atsiradusias išlaidas, jam atsisakius sutarties, siekiama užtikrinti, jog šios direktyvos

garantuojama teisė atsisakyti sutarties „būtų ne paprastas formalumas“ (šiuo atžvilgiu žr. 2009 m. rugsėjo 3 d. Sprendimo *Messner*, C-489/07, Rink. p. I-7315, 19 punktą). Todėl, kadangi šio 6 straipsnio tikslas yra aiškus – neatgrasyti vartotojų pasinaudoti teise atsisakyti sutarties, šiam tikslui prieštarautų aiškinimas, jog šis straipsnis suteikia teisę valstybėms narėms leisti, kad pristatymo išlaidos tektų vartotojui, jeigu jis atsisako sutarties.

55 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, jog šios direktyvos 6 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos antras sakinys ir 2 dalies antras sakinys suteikia tiekėjui teisę priskirti vartotojui, šiam atsisakius sutarties, tik tiesiogines prekių grąžinimo išlaidas.

56 Jeigu pristatymo išlaidas taip pat turėtų padengti vartotojas, tai neišvengiamai atgrasytų jį pasinaudoti teise atsisakyti sutarties ir prieštarautų pačiam direktyvos 6 straipsnio tikslui, kuris primintas šio sprendimo 54 punkte.

57 Be to, dėl tokio priskyrimo kiltų kiltų abejonių dėl subalansuoto rizikos paskirstymo tarp nuotolinės prekybos sutarčių šalių, nes vartotojas turėtų padengti visas su prekių transportu susijusias išlaidas.

58 Taip pat aplinkybė, kad vartotojas buvo informuotas apie pristatymo išlaidų dydį prieš sudarant sutartį, nepanaikina šių išlaidų priskyrimo vartotojui atgrasomojo pobūdžio, susijusio su jo teisės atsisakyti sutarties įgyvendinimu.

59 Atsižvelgiant į visa, kas išdėstyta, į užduotą klausimą reikia atsakyti taip: Direktyvos 97/7 6 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos antras sakinys ir 2 dalis turi būti aiškinami kaip draudžiantys nacionalinės teisės nuostatas, pagal kurias tiekėjui leidžiama nuotolinės prekybos sutartimi prekių pristatymo išlaidas priskirti vartotojui, jei šis pasinaudoja teise atsisakyti sutarties.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

60 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (ketvirtoji kolegija) nusprendžia:

1997 m. gegužės 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 97/7/EB dėl vartotojų apsaugos, susijusios su nuotolinės prekybos sutartimis, 6 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos antras sakinys ir 2 dalis turi būti aiškinami kaip draudžiantys nacionalinės teisės nuostatas, pagal kurias tiekėjui leidžiama nuotolinės prekybos sutartimi prekių pristatymo išlaidas priskirti vartotojui, jei šis pasinaudoja teise atsisakyti sutarties.

Parašai.